

॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ इति उद्योगप० नैलकंठीये भारतभावादीपे अष्टाविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १२८ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ कृष्णस्येति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥

इति मत्वा ब्रवीद्धर्मपरमेषु प्रजापतिः ॥ वरुणाय प्रयच्छेत्तान् बध्वा दैतेयदानवान् ॥ ४५ ॥ एवमुक्तस्ततो यमो नियोगात्परमेषु निः ॥ वरुणाय ददौ सर्वान् बध्वा
दैतेयदानवान् ॥ ४६ ॥ तान् बध्वा धर्मपाशैश्च स्वैश्च पाशैर्जलेश्वरः ॥ वरुणः सागरेयतो नित्यं रक्षति दानवान् ॥ ४७ ॥ तथा दुर्योधनं कर्णं शकुनिं चापि सौबलं ॥
बध्वा दुःशासनं चापि पाण्डवेभ्यः प्रयच्छत् ॥ ४८ ॥ त्यजेत्कुलार्थं पुरुषं ग्रामस्यार्थं कुलं त्यजेत् ॥ ग्रामं जनपदस्यार्थं आत्मा र्थं पृथिवीं त्यजेत् ॥ ४९ ॥ राजन् दुर्यो
धनं बध्वा ततः संशाम्य पाण्डवैः ॥ त्वत्कृतेन विनश्येयुः क्षत्रियाः क्षत्रियर्षभा ॥ ५० ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि भगवद्गीतानुवर्तमाने अष्टाविंशत्यधि
कशततमोऽध्यायः ॥ १२८ ॥ ॥ ७ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ कृष्णस्य तु वचः श्रुत्वा धृतराष्ट्र उवाच ॥ विदुरं सर्वधर्मज्ञं त्वरमाणो भ्यभाषत ॥ १ ॥ गच्छ
तात महाप्राज्ञां गांधारीं दीर्घदर्शिनीं ॥ आनयेह तया सार्धं मनुनेष्यामि दुर्मतिं ॥ २ ॥ यदि सापि दुरात्मानं शमयेद्दुष्टचेतसं ॥ अपि कृष्णस्य सुहृदस्तिष्ठे मवचने वयं
॥ ३ ॥ अपिलोभाभिभूतस्य पंथानमनुदर्शयेत् ॥ दुर्बुद्धेर्दुःसहायस्य शमार्थं ब्रुवती वचः ॥ ४ ॥ अपि नो व्यसनं घोरं दुर्योधनं कृतं महत् ॥ शमयेच्चिरं रात्राय योग
क्षेमवदव्ययं ॥ ५ ॥ राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा विदुरो दीर्घदर्शिनीं ॥ आनयामास गांधारीं धृतराष्ट्रस्य शासनात् ॥ ६ ॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ एष गांधारिपुत्रस्ते दुरा
त्मा शासनातिगः ॥ ऐश्वर्यलोभादैश्चर्यं जीवितं च प्रहास्यति ॥ ७ ॥ अशिष्टवदमर्यादः पापैः सह दुरात्मवान् ॥ सभायां निर्गतो मूढो व्यतिक्रम्य सुहृद्वचः ॥ ८ ॥ वैशं
पायन उवाच ॥ सा भर्तृवचनं श्रुत्वा राजपुत्री यशस्विनी ॥ अन्विच्छंती महच्छ्रेयो गांधारी वाक्यमब्रवीत् ॥ ९ ॥ गांधार्युवाच ॥ आनायय सुतं क्षिप्रं राज्य
कामुकमातुरं ॥ न हिराज्यमशिष्टेन शक्यं धर्मार्थलोपिना ॥ १० ॥ आनुमासंतथा पीदमविनीतेन सर्वथा ॥ त्वं ह्येवात्र भृशं गत्यो धृतराष्ट्र सुतप्रियः ॥ ११ ॥ यो
जानन्पापतामस्य तत्प्रज्ञामनुवर्तसे ॥ स एष काममन्युभ्यां प्रलब्धो लोभमास्थितः ॥ १२ ॥ अशक्यो घत्वया राजन् विनिवर्तयितुं बलात् ॥ राष्ट्रप्रदाने मूढस्य वा
लिशस्य दुरात्मनः ॥ १३ ॥ दुःसहायस्य लुब्धस्य धृतराष्ट्रो भूते फलं ॥ कथं हि स्वजने भेदमुपेक्षेत महीपतिः ॥ भिन्नं हि स्वजनेन त्वां प्रहसिष्यंति शत्रवः ॥ १४ ॥ या हि
शक्या महाराज साम्राज्ये न वा पुनः ॥ निस्तर्तुमापदः स्वेषु दंडं कस्तत्र पातयेत् ॥ १५ ॥

चिरं रात्राय योगक्षेमवत् बहुकालं अप्राप्तस्य सुखस्य प्राप्तिः प्राप्तस्य संरक्षणं च निर्वहेदित्यर्थः ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥